

Anna Šochová

Zakletá jeskyně

Byla jednou jedna dívka, která se ztratila ve světě. Odešla z velikého královského hradu, který se jí stal domovem, ale nelitovala toho. Stalo se tam totiž mnoho divných věcí.

Na ten hrad přišla před několika lety, protože se její matka provdala za krále. Ten měl také dceru, ale nevlastní Blanku si také oblíbil, nedělal mezi děvčaty rozdíly. Zpočátku se zdálo, že budou všichni spokojeni. Jenže nová královna se postarala o hádky a sváry mezi různými šlechtici a přiměla krále, aby je za jejich spory trestal. Lidé si začali šeptat i o tom, že ty dvořany očarovala. Král o tom nechtěl vědět, věřil své paní, že se kolem něj rozrůstá zrada. Králova vlastní dcera Daniela byla již dávno zaslíbená jednomu vzdálenému princovi, zato o ruku Blanky zatím nikdo nepožádal. Když jednoho dne Daniela zmizela, hned se začalo šeptat, že za tím bude královna.

Brzy potom došlo k dalšímu neštěstí. Královně se splašil kuň na projížďce a těžce se zranila a po několika dnech zemřela. Mnoho dvořanů i sloužících si oddychlo. Blanka najednou viděla, že ji tu nikdo nemá rád, že ji všichni pokládají za stejně zlou, jako byla královna. Král truchlil a o Blanku se také nestaral. Když tedy Blanka zaslechla, že měla zmizet ona a ne jejich milá Daniela, rozhodla se odejít.

Oblékla se tedy do obyčejných šatů, sbalila malý uzlík na cestu a odešla brzy ráno, sotva otevřeli bránu. Nikdo se jí neptal, stráže otočily hlavu a dívaly se jinam. Blanka jen sklopila oči, ale byla za to ráda. Věděla, že se lidé tak úplně nemylí, její matka byla čarodějnice, ale kdo by tu Blance uvěřil, že měla svou sestru Danielu upřímně ráda?

Rozhodla se sama ve světě najít zmizelou princeznu, protože i ona věřila, že ji královna zaklela. Určitě někam daleko a co nejhůř, ale zároveň musela čarovat tak, aby se kouzla spojila s Danieliným životem. Blanka se už stačila několika věcem od matky naučit a znala několik zákonů, podle kterých se čaruje. Doufala, že kouzla jednou zlomí a tím napraví alespoň něco z toho zlého, co čarodějnice napáchala.

Putovala světem křížem krážem, rok za rokem. Také uměla trochu kouzlit, ale jen tolik, aby se sama ochránila. Dokázala způsobit, aby si jí nikdo nevšímal a nikdo se nedivil, že sama cestuje světem. Naučila se pracovat jako děvečka i služka

v měšťanském domě. Naslouchala vyprávěním pocestných i místním pověstem, po čase se rozloučila a putovala dál. Po Daniele nebylo ani vidu, ani slechu.

Třetí rok došla Blanka do země na břehu moře. Ve velkém přístavu našla službu u bohatého kupce. Ten často hostil své přátele a dlouho do noci si s nimi vyprávěl o podivuhodných událostech, které se ve světě udály. Blanka je obsluhovala a naslouchala všemu, co vyprávěli. Věřila, že právě tady přece jenom cosi zjistí. Přesto už po několika měsících téměř ztratila naději. Jednou však uslyšela vyprávět právě o Říčním království, odkud odešla.

„Jel jsem po solné stezce až do Říčního království, kde krajinu protkal nespočet říček a potoků. Navštívil jsem samotného krále, který nedávno ovdověl. Zlá čarodějnice ho omámila a potom vzala jeho jedinou dceru. Snad chtěla, aby trůn zdědilo její děvče, kdo ví. Princezna zmizela beze stopy a po smrti zlé královny utekla ta druhá, prý jí všichni dávali za vinu, co dělala její matka. Dnes si dvořané přejí, aby se král znovu oženil a zplodil dědice trůnu. Ještě není starý, je plný sil, ale truchlí a nechce o nevěstě ani slyšet.“

Všichni se podivili, protože z Říčního království dlouho neměli zprávy. Starý kupec pokrčil rameny, o mnoho víc nevěděl. Blanka tiše chodila kolem stolu a dolévala víno.

„Jak jsem řekl, královna byla tou čarodějnici. Všichni se jí báli. Zemřela však poté, kdy spadla z koně. Možná jí někdo pomohl, chtěl se pomstít, ale to se už nedozvíme, jen pověsti. Jdou také řeči, že král tu nevlastní dceru vsadil do věže, dokud mu neprozradí, co se stalo s princeznou Danielou.“

Kupci chvíli vzpomínali, co už všechno slyšeli o královně-čarodějnici, jak okouzčila krále a jak ubližovala lidem a nikdo se nedovolal spravedlnosti.

„Smutný osud královské rodiny,“ pokýval hlavou další host. „Podobně smutný, jaký sužuje náš královský hrad. Jestlipak víte, že už nám pět neděl vládne místo krále princ Karel?“

„Cože?“

Všechny tím překvapil. Hned tedy požádal, aby o tom, co jim sdělí, zatím dál nemluvili, on sám prý má nejnovější zprávy přímo z královny družiny.

„Blízko hradu se usídlil nějaký strašlivý netvor. Nebo je ta jeskyně zakletá, ale kdo tam přišel, už nic nepoví. Dobré čtyři roky tomu budou, co tam začali mizet lidé. Kdokoliv se přiblíží k té prokleté jeskyni, kde kdysi žili poustevníci, zmizí beze stopy. Jenom meč nebo kuše zůstane. I samotný král s celou družinou zmizel!“

„A jak to víš, příteli?“

„Nu, vesničané se přiblížili k palouku u skály, ale blíž nešli, jen tohle viděli. Děti jsou sice zvědavější, těm nikdo neublížil, ale jak chtěly o tom, co viděly, promluvit, do jednoho zkameněly.“

Posluchači užasli. Kupec vyprávěl, že nikdo neumí ta kouzla vysvětlit. Anihvězdopavec, věštkyně, ani hadači. Blanka zatím všem opět dolila vína. Její pán zvedl číši:

„A ty, děvče, ty také musíš držet jazyk za zuby, rozumíš?“

V tu chvíli si jí pořádně všimli i ostatní pánové a začali se vyptávat, odkud je. Blanka přiznala, že je sirotek a použila malinké kouzlo únavy a zapomnění. Hostina skončila, všichni šli spát. Jen Blanka v tichém domě ležela s očima otevřenými a přemýšlela, co by to mohlo být za netvora, nebo kouzlo, které tohle způsobí.

Děti, které zkamení, to je velmi zlé prokletí. Zvrátí je pouze zrušení základního kouzla, ale tím je co? Najednou si vzpomněla, že Daniela byla zaslíbená zdejšímu princovi Karlovi. To je ono, to je stopa, kterou hledala! Čarodějnice nemohla zaklít Danielu bez pouta k místu! Jeskyně není zakletá dlouho, všechno souhlasí!

Ještě v noci vstala a připravila se na cestu. Za svítání vstal i její pán a Blanka mu poděkovala za všechno dobré, co tu zažila.

„Vždy jsem tušil, že jednou odejdeš, příliš se ti líbilo vyprávění o cizích zemích. Přeji ti hodně štěstí. Jen o to tě chci požádat, aby ses rozhlížela i po mladých ženách.“

Podívej se, to je obrázek mé milované ženy. Naše dceruška jí byla velice podobná. Zmizela, když jí bylo sotva pět roků. Už dvacet let uplynulo a nikdo nic neví.“

Ukázal Blance obrázek hezké paní. Blance připadalo, jako by se dívala do zrcadla. Lítost jí zalila oči slzami.

„Vidíš, jsi jí také moc podobná, ale mladší, než by byla moje holčička. Ty jsi ještě skoro dítě. A víš co, když se ke mně ze světa vrátíš, rád tě přijmu zpátky, jako svou dceru. Tady bude tvůj domov, Blanko, nezapomeň.“

Blanka se vydala k bráně, kde se s kupci domluvila na svezení až do královského hradu. Dostala tu práci nejméně vyhledávanou, ale to nevadilo. Smetala popel a saze u z krbů a ohnišť po celém hradu. Nikdo si jí nevšímal, zato ona zase leccos zaslechla.

Všechno, co zatím slyšela, byla pravda. Princ Karel vládl zemi místo otce, ale stále se dohadoval s dvořany, protože chtěl svého otce pomstít. Všichni mu to zakazovali, protože dokud nikdo neví, jak s netvorem nebo kouzly naložit, jen by svůj život zbytečně riskoval. Byla to zvláštní vláda a moc: princ sice rozhodoval o celé zemi, ale všichni ho pečlivě hlídali, aby ho také neztratili.

Blanka si vyprosila volný den a vydala se k hoře se zakletou jeskyní. Neměla s sebou ani nůž, ani nic jiného, čím by se mohla bránit. Řekla si však, že dětem, které si tu hrály nebo sem přišly ze zvědavosti, ublížilo až to, že by promluvily. Ty nepřišly ozbrojené a netvora v jeskyni neohrozily. Bude tedy jako ony.

Vystoupala k palouku a hned uviděla všechny ty zbraně, o kterých vyprávěl kupec i lidé na hradě. V trávě ležely spousty mečů a dýk, kopí s praporci a velké válečné luky. Blanka se jich ani nedotkla. Šla dál k jeskyni a uviděla v trávě nějaký hadřík. Byla to loutka z několika dřívěk, suché trávy místo hlavy a kousku látky jako šatů. Kdopak ji tu asi ztratil?

„To je moje,“ ozval se dívčí hlásek. Blanka se překvapeně otočila.

„Danielko, to jsi ty?“

Byla to její nevlastní sestřička, právě tak stará jako v době, kdy se poznaly. Měla byt být mnohem dospělejší! To jistě způsobilo kouzlo. Dívala se na Blanku a nepoznávala ji. Blanka jí podávala panenku, ale Daniela jen stála.

„Jsem to já, Blanka. Jsem starší, protože tě už několik roků hledám. Zato ty ses téměř nezměnila. Vězní tě tady nějaký netvor, o kterém všichni mluví?“

„Já nevím. Nic nevím. Jsem tady sama, už dlouho nikdo nepřišel. A když přijdou, usnou tam ve velké chodbě. Jen děti si se mnou hrály, ale už dlouho tu žádné nebylo. Panenku mám od jednoho kluka ze vsi pod horou.“

Ukázala na loutku. Blanka ji chtěla znovu podat, ale všimla si, jak je Daniela celá průsvitná. Mluvila jako dítě, jako by byla duchem malé princezny z doby před nějakými deseti lety.

„Už vím, ty jsi jenom duch mojí sestřičky. Co se ti stalo?“

„Spím jako všichni tam,“ ukázala Daniela do jeskyně. „Spím a nemusím se ničeho bát. Vidím všechno, co se děje v okolí. Jen kolem poledne na chvíli vyjdu ven.“

„Matka mi zemřela, Danielko. Její kouzlo by správně mělo skončit s ní.“

„Ale jak? Nic nevím.“

Stín sestřičky se smutně otočil a zmizel v jeskyni. Blanka věděla, že pro dnešek se už víc nedozví. To je zlé, protože zakletí většinou řeknou, co jim pomůže. Nebo se chovají tak, aby lidi vyzkoušeli. Přemýšlela o každém Danielinu slovu. Všichni spí uvnitř? Proto zmizeli? Přece jenom nějaká dobrá zpráva. Na hrad se vrátila s hlavou plnou otázek. Když Danielino zakletí a tu jeskyni lépe pozná, jistě vymyslí, jak všem pomoci.

Na královském hradě zatím přivítali poselstvo z Říčního království. Prý jejich král požádal o pomoc při hledání své nevlastní dcery Blanky, která by snad mohla pomoci Daniele, Karlově snoubence.

Všichni hned přemýšleli, jestli někde nezaslechli cosi o princezně Blance v krásných šatech, protože nikoho nenapadlo, že by mohla kolem nich taková princezna chodit ve špinavé zástěře a celá od popela. Však si dávala velký pozor, aby kolem pánů z poselstva chodila hodně ušmudlaná!

Opět slyšela, že její matka byla čarodějnice, ale prý když umírala, sepsala přiznání svých skutků a poslala do dalekého kláštera, odkud je mniši donesli králi až po třech letech od její smrti. Prý se některým lidem pomstila za nějaká dávná příkoří. Velkým kouzlem se omladila a jak kdysi přísahala, uškodila synům a vnukům svých dávných nepřátel.

Blanka byla jako na trní. Potřebovala se dozvědět co nejvíc a skutečně, večer zaslechla starého hraběte, jak princ vypráví o všem, co královna sepsala.

„Prý jestli ji měla Blanka Danielu opravdu ráda, najde způsob, jak ji vysvobodit. Jedině dvě věci Danielu zachrání: dobrota srdce a láska.“

Dívka hned měla, o čem přemýšlet. Samozřejmě, že má Danielu ráda! Vždyť proč by ji jinak celé roky hledala? Odpověď na všechny hádanky jistě čeká přímo tam, v jeskyni. Tři roky dopis královny ležel, jako kdyby všem uložila těžkou zkoušku. Možná je však teprve nyní čas na rušení kouzel, kdoví? Znovu se Blanka dovolila, aby mohla na celý den odejít. Na palouk vystoupala ještě před polednem. Stín Daniely neviděla, šla tedy až k samotnému vchodu.

„Danielko, Dani!“

„Ty jsi přišla!“

Ze tmy vyběhlo děvčátko. Vypadalo o něco straší, než minule.

„Jsi duch nebo pouhý sen sen mé sestřičky? Kde najdu její tělo?“

Dítě ukázalo dozadu.

„Neublížíš mi, že ne?“

„Mám tě ráda, vždyť to víš. Podívej, donesla jsem ti kytičku kopretin a zvonků.“

Blanka šla opatrně dál do hloubi jeskyně. Byla tam tma, ale vzadu uviděla Blanka slabou záři. Pospíchala tím směrem a za ohybem cesty se lekla. Na dlouhé kamenné lavici tu se svěšenou hlavou seděly desítky různě oblečených mužů, rytíři i měšťané, obyčejní zbrojnoši i dva poutníci v dlouhých kápích. I krále poznala, jeho podobizna visela ve velké hradní síni. Nebyli mrtví, opravdu spali. Žádný z nich neměl zbraň, ba ani dýku nebo lovecký tesák ne. Blanka hned pochopila, že všechny zůstaly venku.

„Už vím, takhle ti nikdo neublíží a přitom neprozradí, co tu je.“

Teprve za chodbou se spáči se jeskyně rozšiřovala do velkého sálu. Uprostřed něj ležela na široké posteli s nebesy krásná dívka. Blanka přiběhla blíž. Byla to Daniela! Právě tak dospělá, jak by měla být. Její dětský stín se postavil vedle Blanky.

„Vyrostla, ale já ještě ne,“ žalovala dětská Daniela.

„Neboj, dočkáš se, moje milá. Pověz mi jen, co všechno ti řekla čarodějnice? Víím, že se omladila, možná tak zaklela i tebe do dětské duše, sestřičko.“

Dětský stín se zamyslel, zatímco Blanka položila velké Daniele květiny na hrud'.

„Vždycky jsi je měla ráda, sestřičko. Radši, než růže.“

Když se znovu podívala na stín, viděla, že povyrostl, jako kdyby dítě dospělo o nejméně o jeden rok. Tudy na to prokletí, zaradovala se Blanka. Kdykoliv bude mít Daniela radost, trochu dospěje. A potom se jistě probudí! Dítě se usmálo, jako by Blance četlo myšlenky.

„Říkanka to byla, najednou se pamatuji na každé slovo! Poslouchej:

Kdo tasí meč či napne luk

Víc neudělá ani muk

Spát bude ještě, až ven půjde

Se zbraní se vrátit k lidem.

Kdo mluvit bude,

Kamenem se stane,

Jen kapka krve

Dříve již mi dané

Život vrátí všem.“

„Děkuji, Danielko, Sni tady a věř, že vymyslím, jak dát všechno do pořádku.“

„Věřím ti, Blanko.“

Chtěla to dítě obejmout, ale byl to stále jenom stín, i když o něco starší. Pohládila tedy ruku spícího těla a políbila zlatovlasou Danielu do vlasů. Ruka byla teplá, jen konečky prstů a čelo prochlady.

„Moje milá, vrátím se. Ale ještě ti tu nechám svůj velký šátek, aby ti nebyla zima.“

Blanka rozprostřela šátek, až jím přikryla Danielu od špiček nohou až po ruce, složené na hrudi. Jen květiny vykukovaly. Potom šla Blanka ven, ale když se ještě otočila, viděla, jak dětský stín zase trochu povyrostl.

*

Venku už se slunce začalo klonit k západu, Blance nezbývalo mnoho času na cestu zpět. Přesto se zastavila u bohatě zdobené pochvy meče. Jako pro krále, pomyslela si. V tu chvíli si vzpomněla na říkanku. Se zbraní se vrátí k lidem? Jak by se ale ke králi meč dostal? Tasil ho a hned byl zakletý! Už chtěla pochvu zahodit, když se vedle v trávě zaleskla čepel meče, jako by chtěla Blance napovědět. Podle drahokamů a zlacených ozdob patřil k pochvě. Položila ji na zem k meči a opatrně ho zasunula. Když donese takhle meč zpátky do jeskyně, vysvobodí krále?

Rozhodla se hned. Když nesla meč, nic se nedělo, ani větřík se nepohnul. Našla mezi spáči krále a meč mu vtiskla do ruky, ale tak, aby ho nemohl ani povytáhnout. Pohnul se.

„Pojď ven,“ řekla mu a vzala ho za druhou ruku. Vyvedla krále na palouk. Měl stále zavřené oči. Pomalu jej vedla po cestě z hory dolů do vsi. Dávala pozor, aby neklopýtal o kameny ani kořeny a král poslechl každý její pokyn. Teprve, když ho dovedla do vsi pod horou, nechala ho samotného stát před první chalupou a honem utekla.

Z úkrytu potom viděla, že se ke králi seběhli se lidé. Bylo vidět, že se probudil, začal rozhlížet. Vesničané mu přivedli koně a s jásotem ho provázeli domů. Když se Blanka na hrad vrátila také, byla už noc, ale všude byla světla a celý hrad zněl radostnými písněmi.

Spokojeně se divila, jak jednoduché to bylo. Brzy poznala, že se neprozradila. Král se totiž pamatoval pouze na to, jak zavelel k útoku na jeskyni a potom že ho něčí laskavý hlas vedl po cestě dolů. Pamatoval si však, že do jeskyně nesmí vniknout nikdo ozbrojený a že musí mlčet o všem, co mohl uvidět.

Princ Karel otci s radostí přenechal vládu a rozhodl se hledat ztracenou princeznu Blanku. Spolu s hrabětem z Říčního království vyrazil do města, kterým projížděli kupci z mnoha zemí. Blanka si opět vyprosila volno, aby mohla k jeskyni. Donesla Daniele stužku do vlasů a pročesala její zlaté vlasy. Danielin dětský stín přitom dozrál do podoby, jakou měla dívka před necelými čtyřmi lety.

Potom rychle vyšla z jeskyně a zkoušela vrátit jeden meč po druhém jejich majitelům. Jen tři však poznala správně a muže potom vyvedla k dolů k vesnici. Mezi chalupami uviděla několik vysokých kamenů. Hned ji napadlo, že to budou zkamenělé děti. Co ale znamená to „jen kapka krve dříve již mi dané?“ Kdo mohl dát čarodějnici krev a kde je ukrytá?

Na hradě po návratu dalších mužů uvěřili, že prokletí ustupuje a že se postupně vrátí všichni zmizelí. Tehdy se Blanka rozhodla odejít z královského hradu úplně, aby naplnila všechny naděje. Čím ale ještě potěšit Danielu? Vzpomněla si na písně, které si zpívaly. Mohla jí vyprávět o svých cestách, o lidech, které potkala. Nic jiného už pro ni neměla.

Na hradě si v té radosti snad ani nevšimli, že zmizela. Dokonce se svezla na povoze a byla brzy na místě. Ještě než bylo poledne, vyvedla pět mužů ze zakletí zpět mezi lidi.

Na chvíli si odpočinula, najedla se a poseděla u Danielina lože. Zazpívala jí veselou písničku a Danielin stín zatančil, jako když si spolu kdysi hrály. Blanka zpívala a vyprávěla a stín již byl takový, jako dívka na posteli. Blanka se v tanci zatočila také a smála štěstím. Určitě se to podaří, určitě zbývá jen malinko, aby kouzlo pominulo!

Vyšla z jeskyně, aby sesbírala další zbraně a vrátila je spáčům. To se lekla! Před jeskyní stál princ Karel. Viděla, že drží ruku na jílci meče, ale ještě ho nevytasil.

„Zadrž, princi! Sem zbraně nesmí!“

„Já tě znám, ty jsi popelka na našem hradu. Co tady děláš?!“

Blanka nechtěla lhát. Pověděla tedy princi, že ji napadlo uklízet ty meče a luky a když je někomu zakletému dala, začal se hýbat.

Prosím, nech mne dokončit práci. Jsem ráda, že mne to napadlo.“

„Jen jestli mi nelžeš,“ zamračil se princ. „Co když pomáháš tomu netvorovi?!“

„Žádný netvor tu není, pane. Jen moje zakletá sestřička.“

Princ se podivil.

„Dobrá, poslechnu tě. Vždyť jsi mi vysvobodila otce. Neboj se, neublížím tobě ani nikomu dalšímu. Jen bych rád věděl, co tu vládne za kouzla. Co je s tvou sestřičkou?“

Blanka mu už nebránila v cestě dovnitř. Jen ukázala na dýku, kterou měl u ještě pasu. Princ si rozepjal opasek a položil do trávy. Uvnitř se podivil dlouhé řadě spáčů. Když ho zavedla k posteli s nebesy, úžasem skoro nedýchal.

„Je tak krásná! Mile se usmívá, jak by spala. Jako bych ji odněkud znal?“

„Ale ona skutečně spí, princí. Zdá se jí o všem, co se v kraji děje. Zatím jí zrudověly tváře a trochu se ze sna usmívá. Snad se již brzy probudí.“

„Jak se tvá sestřička jmenuje?“

„Daniela.“

Princ radostí vykřikl a chytl Blanku za ruce. Hned mu musela všechno po pravdě vyprávět, jak putovala světem a hledala svou sestru.

„Jak jsem ji mohl nepoznat? Jezdím po kraji a vyptávám se, hledám i tebe. Jestlipak víš, jak moc tě tvůj nevlastní otec hledá? Trápí ho, že jsi z hradu utekla, alespoň tebe by chtěl u sebe mít. Nevěřil, že tohle dokážeš, že Danielu najdeš.“

Blanka sklonila hlavu.

„Míval mne rád, ale tohle by bylo příliš krásné. Nesu vinu i za svou matku a připadám si příliš slabá, nenapravím všechno.“

Princ se zamyslel.

„Víš co? Pomohu ti probudit spáče. Když dovolíš, sám zkusím Danielu probudit – možná to nikdo jiný, než já, nedokáže.“

Ovšem, láska! Zamilovaný princ dokončí, co Blanka začala. Usmála se a přikývla. Když se princ otočil, objevil se u postele sestřin stín. Držel ruku na srdci a díval se za princem tak, že i Blančino srdce poskočilo radostí. Stín se položil k Danielinu tělu a pomalu s ním splýval. Duše se vrátila!

„Budu ti zatím zpívat, sestřičko, tu naši nejmilejší o lásce a svatbách,“ zašeptala Blanka a pospíchala za princem. Všechny ty spáče znal a také podle značek na

zbraních rychle poznal, komu co patří. Vyvedli spolu všechny muže z jeskyně najednou. Blanka prince poslala zpátky, za Danielou.

„Čeká tam, až ji vysvobodí láska. Pokud ji miluješ, budeš to právě ty.“

„Ty něco víš? Říkala ti o mně?“ Nečekal na odpověď a utíkal za ní. Blanka plná radosti dovedla všechny zbylé spáče do vsi, kde už bylo hotové pozdvižení. Vesničané si už pověděli, že vídají dívku, která se vždycky po příchodu zakletých skryje mezi domy a potom utíká vzhůru k jeskyni.

Všichni Blance děkovali a hned také prosili za vysvobození svých dětí. Jenže kde vzít krev, kterou již čarodějce někdo jednou dal? Vysvětlovala jim to, ptala se, marně. Nikdo tu o ničem takovém neslyšel.

Slunce již téměř zapadalo, když z hory sestoupil princ se svou nevěstou. Zamilovaní neznají čas, společné chvíle jim nejsou dost dlouhé. Oba zářili radostí a lidé se znovu zaradovali. Dívky se objaly a Daniela vřele děkovala Blance za svou záchranu i za důvtip, se kterým rozluštila královniny hádanky.

„Když byl můj duch v dětském věku, nic si nepamatoval, i on musel dozrát.“

„Bylo to hodně zlomyslné, ale stále není všemu konec. Těm dětem tady pomoci neumím,“ ukazovala Blanka smutně na vysoké kameny v trávě. Daniela si připomněla říkanku a zamyslela se.

„Dnes již mohu vzpomínat na všechno, co čarodějnice říkala. Než jsem usnula, pochlubila se vším, co kde napáchala. Potom mne zahalila mlha. Můj dětský duch nejdřív neuměl mluvit. Byl jako batole, ale děti, které si za ním přicházely hrát, ho potěšily a duch vyrostl do podoby, v níž jsi ho poprvé viděla. Nyní se mi všechno složilo dohromady. Blanko, to ty jsi přece dala čarodějnici několik kapek své krve!“

Všichni se podivili, ale Daniela znovu objala svou nevlastní sestru.

„Už se netrap, nebyla to tvoje matka. Jako malou holčičku tě unesla tvým rodičům. Potřebovala několik kapek dětské krve na elixír mládí. Nejdřív ho ale vyzkoušela na

tobě a zpomalila tvůj růst. Byla jsi možná počtem let dospělá již v době, kdy tě přivedla na náš hrad. A mne potom zaklela, aby ses stala zdejší královnou ty místo mne.“

Blanka stála jako zasažená bleskem. V očích se jí zaleskly slzy, když najednou pochopila spoustu věcí ze svého života. Beze slova natáhla ruku a princ Karel jí podal svou dýku. Řízla se do dlaně. Hned mávla rukou směrem ke kamenům a kapky její krve je pokropily. V tu chvíli kolem stály vysvobozené děti. To bylo radosti a objímání!

Na královském hradě byla Blanka středem pozornosti a snoubenci zase zdrojem veliké radosti. Hned vyrazil rychlý posel do Říčního království. Po příjezdu krále byla veliká svatba a další slavnosti, které trvaly celých pět týdnů. Byl tu ale ještě jeden významný host: Kupec z přímořského města plakal radostí, že právě milá Blanka je jeho ztracenou dcerou. Příběh jedné staré čarodějnice, která se kdysi rozhodla pomstít několika šlechticům tak, že uškodí jejich synům a vnukům, se rozlétl do světa.

Pro svou pomstu potřebovala získat moc, a proto vymyslela kouzlo, které by jí vrátilo mládí a krásu. Nějakou Istí přesvědčila malou Blanku, aby jí darovala několik kapek své krve. Po několika letech se dostala k vládci Říčního království, okouzila ho a stala se jeho ženou. Tehdy se již mohla začít mstít, jak celá léta plánovala.

Blanka neměla ta vyprávění ráda. Lidé si mnoho přimysleli a zveličili. Přes všechnu přísnost byla čarodějnice jedinou matkou, kterou znala. K Blance se vůbec nechovala špatně, dokonce pro ni chtěla za ženicha prince Karla, aby žila tak, jak asi čarodějnice považovala za nejlepší. Blanka si pamatovala také několik pohazení a vlídných slov. Požádala proto ještě během svatby Danielina otce, aby mrtvé královně dopřál klidu v hrobě a odpustil jí všechna trápení.

Král se tomu podivil, musela mu všechno podrobně vysvětlit. Hovořili spolu často o starých časech. Blanka na hradě prožila šťastné roky, krále ctěla a obdivovala. Král si připomínal, jak si od první chvíle Blanku oblíbil jako velice zvědavé a moudré dítě, které mu před očima rostlo do krásy. Nechtěl dnes již znovu o Blančinu společnost přijít a pozval ji i s jejím otcem ke svému dvoru.

Není divu, že se z Říčního království brzy stala spokojená země. Dvořanům, lidu a samotnému králi další dny, týdny a měsíce rozkvétaly štěstím. Brzy po svatbě Daniely se totiž stala kupecká dcera Blanka novou královnou a do roka v obou královstvích uvítali narození prvních princů.

Kdo a jak té čarodějnici kdysi ublížil, už nikdo nezjistil. Neznali její skutečné jméno ani předchozí život. Není divu, vždyť lidé odmítají přiznat, čím se kdy provinili. Stydí se nebo bojí, co by tomu řekli ostatní. Kdo kdy čarodějnici křivdil a udělal co zlého, nechtěl, aby se to vědělo. Viníci a všichni svědci vzali svá tajemství s sebou do hrobu.

Hrob mstivé čarodějnické královny zůstal na svém místě, pod velkou kamennou deskou. Královna Blanka na ni dala vytesat tento příběh, aby lidé navždy pamatovali, že zlými skutky mohou probudit pomstu, jaká ublíží mnoha nevinným. Jméno na náhrobku však chybí, protože jména tak těžce provinilých si nezaslouží být zaznamenána a pamatována.

Přes všechny spletitosti svého života však královna Blanka dětem, potom vnukům a pravnukům vyprávěla, že čarodějnici vždy bude vděčná za dva veliké dary. Za to, jak Blanku vedla k učení a poznávání mnoha věcí a jak jí darovala dlouhé dětství a hlavně mládí ve zdraví a plné síle.

Někteří lidé však říkali, že s tou královninou stálou svěžestí tváře a pružností těla je to trochu jinak. Vždyť ani Blančin muž dlouho nestárl. Snad prý tedy víc, než všechny elixíry, čarovalo s mládím v tom Říčním království obyčejné lidské štěstí.